

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kort Begreb af Verdens Krønike i Sammenhæng

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. I. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1812_189-txt-shoot-idm616/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

endes, der begynde de rette Rædser. Man har Intet seet, Intet villet see i Virkelighedernes Kredse, uden allene de fri Menneskers Handlinger, men disse Handlinger, just fordi de ere fri, derfor blive de saa usammenhængende, i det mindste for vort Øie, de støde paa hinanden, nedbryde hinanden; ere de Alt, da forsvinder Planens Eenhed, thi de Villende, de Handlende ere mange, og have hver sin Hensigt. Ere end videre de fri Handlinger Alt, da blive aldeles uvisse Tilfælde Aarsager og eneste Aarsager til de vigtigste Begivenheder, til Begivenheder, som lykkeligjorde vor Art, eller en stor Del af samme; men ere vi ikke da paa Draget, hvilket kun hændelsesvis førte fra Død til det faste Land, men kunde og ført paa Klippe, eller sluppet under os, og vi saa vare blevne slugte af De og Bolger! Jeg veed, at Mange staae hen over Historien med den deroder selv henflanende Voltære, de høre tale om den Begivenhedernes Uvisshed, høre tale om de smaa Aarsagers store Virkninger, høre, at ved saadanne smaa Aarsager ere de Hovedbegivenheder frembragte, hvilke endog interessere vor Art, og uden hvilke det ei kan tænkes, ei forklares, hvortil vi skulle være den haderlige, den lykkelige Art, hvilken vi ere; om alt dette høre de tale og tale selv, uden at

gaa vidt med Slutningerne, eller uden at vide selv, hvortil de maatte ledes, naar de blive ved at tænke, og saa holdt fast ved de af dem først antagne Ideer; her som i de mange andre Tilfælde kommer Lethed til Hjælp, og det gaar som med den Unge eller den Naanestige, at han ei seer, ei føler, hoor hoit, hoor farligten han staar, saa føles ei Svindlen, saa styrtes ikke. Men paa den anden Side, da henrives mangen Een, som kan og vil følge sine Tanker, til haarde Tvivl, til Engskæfter, til, som jeg sagde i Begyndelsen, at spørge hoor hans Gud er, og dertil, at han i den Ringenes chaotiske Sammenblanding, og den deres uflinke Fremgang, ei kan finde denne Gud, eller hans Bælbæ, hans Gudheds Rodspor, eller hans Tilsyns og Styrelses Mærker. Om jeg har været i Labyrinten med de mange Andre, om jeg der i Labyrinten har varet ængstelig, og med beklemmt Hjerte ledt efter Lys og Sandhed, det kan ei interessere Læseren, uden for saa vidt, han kan des snarere tiltro mig at jeg kan sympatisere med redelige Tvivlende, og jeg altsaa vil Jagens Dommer være, derimod hans med ham lidende Broder. Men dette vedkommer Læseren at vide, at jeg, uden forud antaget System og uden at heste mig til Hypothese, har stillet mig hen iblandt Virkelighederne

